FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JOSÉ LUIS DA CRUZ VILAÇA

fremsat den 25. juni 1986 *

Høje Domstol.

Tribunal de police de Chaumont har i henhold til EØF-traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager.

1. Jeg skal først gennemgå de væsentligste omstændigheder i den sag, der ligger til grund for det præjudicielle spørgsmål.

Pierre Maniglier, der er erhvervsdrivende i Chaumont, købte direkte hos en frugtavler i Sydfrankrig — i dyrkningsområdet — nogle kasser med ferskner, abrikoser og pærer. Han transporterede frugten i sin lastvogn til den forretning, som han bestyrer, og som er beliggende uden for nævnte dyrkningsområde. Da han var i færd med at læsse af, blev han noteret af de franske afgiftsmyndigheder, fordi produkterne ikke var forsynet med de foreskrevne mærker eller etiketter og således forhandledes i strid med de gældende fælles kvalitetsnormer.

2. I det spørgsmål, som er forelagt Domstolen, har Tribunal de police de Chaumont henvist til den franske bekendtgørelse nr. 80-20 af 7. januar 1980, som ifølge Tribunal i Frankrig »gennemfører... visse dele af forordning (EØF) nr. 1035/72 som ændret«.

Som Domstolen imidlertid gentagne gange har fastslået [1], medfører princippet om EØF-forordningers direkte anvendelighed, at enhver national gennemførelsesbestemmelse til en forordning ikke blot er unødvendig, men endog ulovlig.

Dette synes dog heller ikke at være formålet med bekendtgørelse nr. 80-20, hvis hele ordlyd tilsigter at gennemføre et nationalretligt påbud.

3. Jeg skal herefter ud fra Domstolens praksis [2] mere præcist afgrænse det præjudicielle spørgsmål, som den franske ret har forelagt, således som sagen faktisk stiller sig.

Ved Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972, som ændret ved Rådets forordning nr. 1382/84 af 7. maj 1984, indførtes den fælles markedsordning for frugt og grønsager.

Et af elementerne i denne fælles markedsordning består i, at der fastsættes og anvendes ens »kvalitetsnormer« for disse landbrugsprodukter, når de forhandles inden for Fællesskabet eller eksporteres til tredjelande.

1 — Jfr. f. eks. Domstolens dom af 7. februar 1973, sag 39/72, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 101, og dom af 10. oktober 1973, sag 34/73, Variola, Sml. s. 981.

2 — Jfr. f. eks. Domstolens dom af 29. november 1978, sag 83/78, Pigs Marketing Board, Sml. s. 2347.

* Oversat fra portugisisk.

I denne sammenhæng bliver gennemførelsen af sådanne fælles normer et afgørende element ved anvendelsen af de interventionsforanstaltninger på markedet, som er fastsat ved de respektive fælles ordninger, og som har til formål at holde produkter af utilstrækkelig kvalitet borte fra markedet samt forhindre et overdrevent prisfald.

Det er imidlertid ligeså klart, at beskyttelsen af forbrugerne og nødvendigheden af at opfylde deres behov udgør et af de væsentlige formål med markedsordningen og de fælles regler, som er en del heraf. Derfor bestemmes det i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1035/72, at der kan fastsættes »kvalitetsnormer« for »produkter, der i frisk tilstand skal leveres til forbrugeren«.

Det er i denne sammenhæng, man skal fortolke ordlyden af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1035/72 og herved rækkevidden af de undtagelser, der er fastsat i artiklens stk. 2 og 3.

Forordningens artikel 3, stk. 1, bestemmer: »Så snart der er fastlagt kvalitetsnormer, må de produkter, som er undergivet disse, kun udstilles med henblik på salg, udbydes til salg, sælges, leveres eller i øvrigt bringes i handelen inden for Fællesskabet, såfremt de opfylder de nævnte normer«.

Det er i betragtning af denne bestemmelse, at Tribunal de police de Chaumont har spurgt Domstolen, om det kan statueres, at en handlende leverer varer eller bringer dem i handelen, når han transporterer frugt, som han har købt direkte hos producenterne i et bestemt dyrkningsområde, til sit forretningssted, der er beliggende uden for denne zone eller dette område.

4. Det fremgår af betragtningerne til forordning nr. 1035/72, at »fastlæggelse af normer får kun fuld virkning, såfremt den anvendes i alle afsætningsled«.

Det er imidlertid helt klart, at ordningen med fastsættelse af kvalitetsnormer, og kontrollen med dens overholdelse, i det væsentlige tager sigte på det tidspunkt, hvor produkterne udbydes på markedet til forbrugerne (herved tænkes ikke på de rent lokale markeder), hvorved visse indledende eller forberedende handlinger udelukkes, som ikke er en trussel for fællesskabsordningen.

Jeg mener, at dette netop er formålet med de undtagelser til hovedreglen i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1035/72, som er fastsat i samme artikels stk. 2 og 3.

Det drejer sig om undtagelser, som især vedrører handlinger, som udføres på det første afsætningstrin og / eller ved produkternes første forarbejdning.

Specielt bestemmes det i artikel 3, stk. 2, litra a), at »produkter, der af producenten sælges eller leveres til sorterings- og emballeringsvirksomheder eller til lagervirksomheder eller af producentens bedrift sendes til disse virksomheder«, ikke er undergivet kvalitetsnormer inden for en medlemsstat.

5. Den frugt, som Maniglier transporterede, er underkastet fælles kvalitetsnormer[3], og de påtalte foranstaltninger var derfor i prin-

3 — Hvad angår ferskner og abrikoser: forordning nr. 23, EFT 1959-1962, s. 91, artikel 2, stk. 3, og bilag II/4 og II/7, hvis punkt VI indfører forpligtelsen til at forsyne emballagen med oplysninger om produkternes kvalitet.
Hvad angår pærer: forordning nr. 1641/71 af 27. juli 1971, EFT 1971 II, s. 553, som i bilagets punkt VI ligeledes fastsætter forpligtelsen til at forsyne emballagen med oplysninger om produkternes kvalitet.

cippet omfattet af forpligtelsen til at overholde disse normer, jfr. den generelle affattelse af artikel 3, stk. 1. Under disse betingelser ville det afgørende være selve producentens salg til den handlende Maniglier, ... såfremt ordningen ikke havde indeholdt den omhandlede undtagelse.

Herved hævder Maniglier, at da han har købt frugten direkte hos producenterne og selv har transporteret den for egen regning til sit forretningssted, som er beliggende uden for dyrkningsområdet, ville han også have gennemført den nødvendige sortering, mærkning og klassificering, inden produkterne blev udbudt til salg, og følgelig have opfyldt ethvert krav, der skulle være opfyldt på salgstidspunktet.

De forliggende forbundne handlinger — salg fra producent til detailhandler, varens transport til og aflæsning ved købers forretningssted — synes således klart at falde ind under den undtagelse, der er fastsat ved artikel 3, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1035/72.

Det tilkommer naturligvis den forelæggende ret at bedømme de beviser, som er fremlagt af tiltalte i hovedsagen, vedrørende den købte vares endelige anvendelse og de foranstaltninger, som den er blevet underkastet.

6. Under hensyn til det anførte, skal jeg forslå, at Domstolen besvarer det af Tribunal de police de Chaumont forelagte præjudicielle spørgsmål således:

»Den omstændighed, at en handlende køber frugt direkte hos producenterne i et bestemt dyrkningsområde, hvorefter han transporterer varerne til sit forretningssted, der er beliggende uden for dyrkningsområdet, kan ikke betragtes som handlinger, hvorved varerne leveres eller bringes i handelen, jfr. artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1035/72, såfremt disse handlinger falder ind under en af de situationer, der er omhandlet i samme artikels stk. 2«.